

Hunter

นักพากย์

สุธีใช้เวลาขณะที่รอเฮียจิวเสิร์ฟอาหารร้านกาแฟสักร้าน เหลือเวลาอีกเกือบสี่ชั่วโมง เขาน่าจะได้อุ่นปอด ได้อุ่นกระเพาะ สักกั๊กสองกั๊กก่อนทำงาน

เด็กเล็กๆ 7-8 คน วิ่งไล่กันมาดูคนงานของเฮียจิวขึ้นจอหนังกลางแปลง ร้านฮ้อยควันเป็นร้านแรกที่เข็นรถมาจอดที่ลานดินข้างศาลเจ้าก่อนใคร

สุธีรู้สึกหนาวขึ้นมาอีกนิด เขาปล่อยแขนเสื้อที่พับไว้ลงมาปิดกระดุมปลายแขน

“บ้านนอกนี่หนาวเร็วจริง” สุธียังคงมองหาร้านอาหารเพื่ออยู่เฮียจิวเจ้าของหนังกลางแปลงที่จ้างเขามาพากย์น่าจะโผล่มาเสียที เขาจะได้ไปหาอะไรๆ ใสให้ท้อง ให้กระเพาะร้อนเสียหน่อย ยิ่งคิดถึงเหล้าก็ยิ่งหนาว

2

เกือบสิบปีแล้วที่เขาต้องตะลอนๆ ไปตามต่างจังหวัดเพื่อรับจ้างพากย์หนังต่างภาษา ไม่ว่าจะป็นหนังสือ นิตยสาร ต้องตัดเสียงเป็นสิบๆ เสียง เลี้ยงชีพไปวันๆ

บางครั้งก็ต้องแบกฟิล์มหนังเซารดไปเองจากเจลิมกรุง ใช้ชีวิตโสดกับเครื่องฉายหนัง ไมโครโฟน แล้วก็เหล้า

“น้า”

เด็กเล็กๆ คนหนึ่งในกลุ่มเด็กที่มายินดูคนงานขึ้นจอหนังกลางแปลงเดินมาถามสุธี

“หนังเรื่องอะไรวันนี่”

“สิงห์น้ำเบือเสือน้ำหมา” สุธีตอบไปแทนๆ

“สิงห์น้ำเบือเสือน้ำหมา” เด็กชายส่งเสียงดังหน้าตาดีใจ สุธีเพิ่งสังเกตเห็นว่าเด็กชายที่ไม่ใส่เสื้อคนนี่ไม่มีท่าทีว่าจะหนาวเอาเสียเลย ทั้งๆ ที่อากาศเย็นรอยตัวลงมามากขึ้นจนเขาต้องติดกระดุมคอเสื้อแล้ว

“สิงห์น้ำเบือเสือน้ำหมา” เด็กชายตะโกนอีกครั้งระหว่างแฉกไปบอกเพื่อนๆ ที่ยืนรายล้อมจอหนังซึ่งกำลังตั้งจวนเจียนเสร็จ

“อัย...คืนนี้ฉายเรื่องสิงห์น้ำเบือเสือน้ำหมา ที่ ชาร์ลส์ บรอนสัน แสดงนะโว้ย” กลุ่มเด็กร้องไชโยดีใจกันทั้งกลุ่ม

เสียงดีใจดังจนสุธีแปลกใจว่า บ้านนอกไกลปืนเที่ยงเกือบอรัญประเทศอย่างนี้จะมีคนรู้จัก ชาร์ลส์ บรอนสัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนพวกนั้นคือเด็กชายหญิงโรคอดเสื่อตัวดำปี๋

เด็กอีกคนถามเด็กคนแรก

“สิงห์นำเบือเสื่อหน้าหมา สุนัขหรือวะ”

“สุนัขวะ” เด็กชายคนเดิมตอบ “ก็เรื่องนี้ไงที่ ชาร์ลส์ บรอนสัน เกือบได้รางวัลออสการ์พร้อมกับ โรเบิร์ต ดูวาเซ ผู้กำกับหนุ่มชาว อังกฤษไฟแรงวัยสี่สิบแปด”

“อ้อ ใช่แล้ว เรื่องนี้เองที่ดนตรีประกอบชาวแอฟริกันฝีมือ จอห์น วิลเลียม ใช้ไวโอลิน 44 ตัว บรรเลง”

ได้ยินเด็กๆ คุยกันแล้ว สุธีเริ่มหนานวน้อยลง

“เอ็งคอยดูนะโย้บ้อง ฉากที่ ชาร์ลส์ บรอนสัน ยิงผู้ร้ายตกจาก หลังหมา เขาใช้สเปเชียลเอฟเฟกต์ของ จอร์จ ลูคัส เขาว่าเหมือน มาก”

“ข้ากั้วว่า พอมายากกลางแปดง คนพากย์ไม่ได้เรื่อง หนึ่งจะ เสียดรรรสนหมดวะ” เด็กชายคนเก่าเกาฟง

สุธีไม่หนาวแล้ว เขาปลดกระดุมคอ พับแขนเสื้อขึ้นมา แล้ว ค่อยๆ เดินถอยกลับไปศาลเจ้าที่เขาเพิ่งเอากะเป๋าฟิล์มหนัง 2 ไบวางไว้ เขารู้สึกได้เลยว่ามันมีก้อนกั้วล็กก้อนเล็กๆ มากคัทบอยู่ บนป่าเขาแล้ว

จริงๆอยู่ เขาพากย์หนังมาเกือบสิบปี ดัดเสียงได้สารพัด นักพากย์ รุ่นพี่ก็ชมเปาะว่าลูกเล่นในการพากย์ของเขาหาเด็กรุ่นใหม่จับตัว ยาก และที่สำคัญ หนึ่งเรื่องสิงห์นำเบือเสื่อหน้าหมานั้น เขาพากย์มาเป็นร้อยๆ ครั้งโดยไม่ต้องดูบทพากย์ด้วยซ้ำ

ตอนนี้สุธีหายใจไม่ทั่วท้องเลย เขาเริ่มตั้งหรรณใจว่าในอีกไม่กี่ ชั่วโมงข้างหน้า เขาจะต้องเจออะไรสักอย่างที่หนักหนาสากรรค์

4

เขารู้สึกกลับไปเหมือนตอนที่เขายังเด็กๆ และกำลังจะเดินเข้าห้อง
สอบ

เขาจะต้องพากย์หนังให้ใครดู...ที่นั่นมันที่ไหนกัน

ขนาดเด็กชายหญิงโรคอดเสื่อตัวคำปี่นึ่งกางเกงตุตปะยังรู้จักหนัง
เรื่องนี้ และรู้ด้วยว่า จอห์น วิลเลียม ไซ้ไวโอลิน 44 ตัว บรรเลง
เพลงประกอบหนังเรื่องนี้ เขาเองยังไม่รู้มาก่อนเลย

สุธีเริ่มหายใจขัด อาจเป็นเพราะหายใจไม่ทั่วท้องนานเกินไป
เขาปลดกระดุมเสื้ออีกเม็ดหนึ่งแล้วรีบหายใจเข้า

“หัวท้องหรือยังนี่” สุธีใช้มือคลำสำรวจท้องตัวเอง

“ไอ้ธี” เสียงแหบๆ ของเฮียจ้าวดังขึ้น พร้อมกับเสียงฟาดมือตบ
ป้าสุธีเต็มแรงตามนิสัย

“ว่าไงวะ...หน้าซีดเหลือเกิน เป็นอะไรไป พิธีหนังมาหรือยัง”

“มาแล้ว...เฮีย งานอะไรนะ” สุธีถามแก้ตักใจ

“ครบรอบวันเกิดศาลเจ้า พากย์ดีๆ นะเว้ย”

“ผมกำลังอยากจะถามเฮียอยู่พอดี คนแถวนี้เป็นใคร”

“ชาวบ้านธรรมดา คนจีนกับอิสลาม คนจีนเยอะหน่อย”

“ทำไมพวกเขาไม่รู้เรื่องหนังกันเยอะนัก”

“อ้อ...ลืมบอกไป ชาวบ้านตำบลนี้ชอบดูหนังมาก สนใจเรื่อง
หนังกันแทบทุกคน ขนาดเด็กเพิ่งหัดพูดยังรู้เลยว่าภาพโคลอสซัฟ
เป็นยังไง สงสัยจะเกี่ยวกับกำนันคนนี้ กำนันเขาเป็นผู้กำกับหนัง
มาก่อน ผู้ใหญ่บ้านเขาก็ักเขียนบทหนังตลกงาน นุห์รี่มัย”

“ขอบคุณเฮีย...” สุธีรับนุห์รีมาคาบแล้วรีบจุดสูบ ถึงเขาจะ

หายใจไม่ทั่วท้อง แต่ตอนนี้โคตินอาจจะช่วยให้เขาหายใจคล่องขึ้นบ้าง

“เฮีย...แถวนี้มีร้านกาแฟหรือร้านเหล้าบ้างไหม”

“หลังห้องแถวตรงนี้ไม่มีร้านลาบ ขายเหล้าด้วย จะเบิกครึ่งหนึ่งก่อนหรือเปล่า”

“ดีครับ...เฮีย ขอขอบคุณ”

ลาบหมูไม่พร้อมเลย แต่โชดากับแมโขงถูกสั่งมาเป็นรอบที่สอง

สุธีกำลังนั่งทบทวนเนื้อเรื่องของสิงห์น้ำเบือเสือน้ำหมาอยู่ บทพากย์ทั้งปึกเขาโยนทิ้งไปนานแล้ว คำที่คำพูดทุกคำของตัวละครในหนังนั้นเขาจำจนขึ้นใจ แต่ที่หนักใจที่สุดตอนนี้ก็คือ เขาจะพากย์อย่างไรให้อารมณ์ของหนังยังคงเดิม ไม่เสียรรถรสอย่างที่เด็กคนนั้นบอก

เขานึกไปถึงว่า เขาจะสับสวิตช์ชาวนด์แทร็กดนตรีประกอบของจอห์น วิลเลียม ให้ออกมาเข้ากับเสียงพากย์ของเขาอย่างสมบูรณ์ที่สุดอย่างไร เขาจะปล่อยเพลงประกอบออกมาให้จังหวะเร็วหรือช้าอย่างไร เขากังวลไปถึงเสียงผู้หญิงที่เขาจะตัด เขาจะตัดเสียงได้แบบเนียนพอที่คนจะเชื่อว่านี่คือเสียงของเจน ซิมอร์ ไหม

เหล้ากั๊กที่สองกำลังจะหมด อากาศเริ่มหนาวขึ้นไปอีก ชาวบ้านเริ่มวิ่งลูกลานเดินตรงไปลานดินหน้าศาลเจ้า

บางคนถึงกับหอบเสื้อหิ้วกระติกมากันเลย เด็กหลายคนที่ดิน

6

ผ่านไปพูดถึง ชาร์ลส์ บรอนสัน ที่เขาชื่นชอบ

“เจ้... ขอแม่โขงก็กหนึ่ง” เขายังไม่รู้ลึกก่อนพอที่จะเริ่มงานครั้งใหญ่ของชีวิตได้

“เอาเป็นแบบเลยใหม่” เจ้เจ้าของร้านตะโกนถามมา

“ก็กเดียวก็พอเจ้ เดี่ยวไม่หมด”

“ไม่ใช่ คือเจ้จะปิดร้านแล้วนะ จะรีบไปดูหนัง... วันนี้หนังดีด้วยหนังเรื่องที่ 12 ทำเงินสูงสุดประจำปี พาราเมท์ พิคเจอร์ส ไม่ได้สร้างหนังอย่างนี้มานานแล้วนะ”

ลูซี่ล่ำลักโซดา

บางทีคืนนี้เขาอาจจะโดนหนักถึงขั้นถูกประท้วงทักท้วงโทษฐานพากย์ไม่ได้เรื่องก็เป็นได้ แม้ค้าขายลาบยังพูดถึงพาราเมท์ พิคเจอร์ส ความคิดหนึ่งวิ่งเข้ามาในสมองของลูซี่แล้ว...หนี

หนี... น่าจะเป็นหนทางที่ดีที่สุดสำหรับเขาตอนนี้ หนีออกจากหมู่บ้านนักดูหนัง รถเที่ยวสุดท้ายจากอรัญฯ เข้ากรุงเทพฯ ออกเกือบห้าทุ่ม ถ้าเขาหายจากบริเวณฉายหนังไปแอบที่ไหนสักแห่ง ปลอ่ยให้หนังฉายเสียงในฟิล์มไปจนถึงห้าทุ่ม แล้วก็คอดไปขึ้นรถเที่ยวสุดท้ายเข้ากรุงเทพฯ หนีหน้าเสียงจิ้งไปสักอาทิตย์หนึ่ง แล้วค่อยกลับไปสู้น้ำที่หลัง

“เจ้ เก็บตังค์” ลูซี่ไม่รอช้า

“เก็บที่มีเจ้” เสียงนั้นเป็นเสียงเฮียจิว

“อ้อ...เฮีย” ลูซี่ยิ้มกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะทำได้

“ไม่ต้องยิ้มมสุสี่... ไม่ต้องยิ้มกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะทำได้หรอก

“ลื้อไปดูกระเป๋าสีฟิล์มหนังหน่อย”

“มีอะไรหรือเฮีย”

“มีปัญหาแล้ว หนังเรื่องอะไรกันแน่ ลื้อหยุดยืมก่อน”

“ก็เรื่องสิงห์น้ำเบือเสือน้ำหมาไงครับ”

“ที่กระเป๋าสีเฟ้นไว้ไม่ใช่วะ”

“เขียนว่าเรื่องอะไร เฮีย”

“เขียนว่า สายเลือดม้อยเดียวกัน”

“อะไรนะครับ” ลูธึงหยุดยืม

“ลื้อไปกับอ้วนเต๋ยวี่ เจ...ลงบัญชีไว้เลยนะ”

ลูธึงเดินตามเฮียจิวไปที่ลานฉายหนัง เครื่องฉายหนังเริ่มอุ่นเครื่องแล้ว หน้าจอเริ่มแน่นด้วยคนดูประเภทนั่ง ส่วนคนดูประเภทยืนกำลังเดินเข้ามาสมทบ ร้านขายอ้อยควั่น ร้านปลาหมึกย่าง และร้านลูกชิ้นแป้งเริ่มจุดไฟตะเกียง เด็กตัวเล็กตัวน้อยใส่เสื้อผ้าสองชั้นเพื่อกันอากาศหนาวนั่งอยู่บนตักแม่ บางคนก็เอาผ้าห่มมาคลุมตัว แต่ลูธึงไม่หนาวเลย

คนฉายหนังกำลังเอาฟิล์มขึ้นส่องแสงจากเครื่องฉายหนังเพื่อดูให้รู้ว่าเรื่องอะไรกันแน่ ลูธึงตรงเข้าไปที่กระเป๋าสีฟิล์มหนังใบใหญ่ทันที ตัวหนังสีอบนกระเป๋าสีเฟ้นไว้ชัดเจนว่า สายเลือดผอยเดียวกัน

“เป็นไปได้อย่างไร สูงจร หนังสอะไร” ลูธึงพุ่งไปที่คนฉายหนังที่กำลังดูฟิล์มอยู่

“ไม่รู้ แต่ไม่ใช่สิงห์น้ำเบือเสือน้ำหมาแน่ น่าจะเป็นหนังจีนนะ”

8

“หนังสืออย่างหัวฟิล์มหรือเปล่า” เขารู้สึกว่าอากาศชักจะร้อน

“ไม่ใช่แม่คุณสูตี ผมดูมาเกือบครึ่งม้วนแล้ว”

นาทีนี่สูตีลืมนึกเรื่องความหวาดกลัวว่าถ้าพากย์ไม่ถูกใจคนดูไปแล้วจะเกิดอะไรขึ้นไปหมดแล้ว เพราะท่าทางปัญหาใหม่นี้จะใหญ่กว่าปัญหาเก่าอีก เขาหยิบกระดาษแผ่นหนึ่ง ชาร์ลส์ บรอนสัน มาฉีกม้วนเสียแล้ว

“เอาไงเฮีย”

“ไม่ไงหรอก คนมารอดู อ้าวต้องฉาย”

“แต่ไม่ใช่สิ่งหน้าเบือเสื่อหน้าหมาที่เราประกาศไปแล้ว”

“เรื่องอะไรก็ต้องฉาย และสื่อต้องพากย์”

“ตกลงเฮีย...บทยูไหนสูงจร” สูตีนึกดีใจ บางทีมันอาจจะดีกว่าที่เขาไม่ต้องพากย์เรื่องสิ่งหน้าเบือเสื่อหน้าหมา ที่คนทั้งบางรู้จักหนังเรื่องนี้ดีเกินไป

“เฮียจิว...ให้เด็กไปซื้อแม่โรงให้อีกแบบสิครับ”

“บทพากย์ไม่มี” สูงจรตะโกนข้ามเครื่องฉายมา

“อะไรนะ สูงจร”

“บทพากย์ไม่มี” สูงจรยืนยัน

นั่นสิ สูตีเพิ่งนึกออก กระดาษใส่หนังหลายเรื่องไม่มีบทพากย์ เพราะนักพากย์ที่จะพากย์ประจำเรื่องจะจำเรื่องได้ทั้งหมด จำคำพูดได้ทั้งหมด ก็แม้กระทั่งกระดาษฟิล์มสิ่งหน้าเบือเสื่อหน้าหมาของเขา ก็ยังไม่มีบทพากย์เลย

“เรื่องย่อมีไหมสูงจร”

ลุงจรส่ายหน้า “ผมดูแล้วในกระเป๋ามีแต่ฟิล์ม”

“เอาใจ” เขี่ยจิวตามบ้าง

สุธีไม่ตอบ เขาพับแขนเสื้ออีกจนเกือบถึงหัวไหล่

“พากย์ได้ไหม ไม่มีบท” เขี่ยจิวตามอีก

“ไม่เคยดูเลยเฮีย ขาดูก่อนได้ไหม”

“แล้วให้อิวไล่คนดูไปก่อนเหวอวะ”

“พากย์ยังงี้ ไม่เคยดู ไม่เคยได้ยินด้วยซ้ำ สายเลือดฝอย
เดียวกัน อะไรก็ไม่รู้”

“สื่อต้องพากย์ พากย์ให้ได้ด้วย ถ้าพากย์ได้อิวให้สองเท่า”

“ขอไม่เอาเงินเลยได้ไหม แล้วให้ผมกลับกรุงเทพฯ”

เขี่ยกตไหล่สุธีลงนั่งบนเก้าอี้พากย์ เขารู้สึกเหมือนถูกจับนั่งเก้าอี้
ไฟฟ้าประหารชีวิตนักโทษอะไรอย่างนั้น

“ใกล้เวลาฉายแล้ว คนดูเขารออยู่ จร สื่อเตรียมฉายได้ เดียวตึก
ธี สื่อจะเอาอะไรอีกไหม แม่โจงแบนเดียวจะพอหรือ กับแก้ม โศดา
ไหม”

“ขอเปลี่ยนเป็นกลมดีกว่า อย่างอื่นไม่ต้องเลย”

เสียงลุงจรทำงานกับเครื่องฉายหนังดังปังปัง ผู่จนหน้าจอหนัง
หลุดคุยงิมง่า แต่สำหรับสุธีแล้ว เสียงทั้งหลายที่ตั้งอู่อู่ออบๆ ตัวเขา
มันฟังดูเหมือนเสียงเพชฌฆาตที่เตรียมตัวจะประหารชีวิตนักโทษ
มากกว่า ตอนนี่ถ้าให้โอกาสเขาอีกครั้ง เขาเลือกพากย์หนังเรื่อง
สิงห์น้ำเปื้อนเลือดหน้าหมา

“พร้อมครับ คุณสุธี” ลุงจรหันมาพยักหน้า

10

เหล่าแม่โขงหนึ่งกลมวางตรงหน้าแล้ว สุธีเปิดฝายกขึ้นกระดก
 อึกใหญ่ ทำไมเหล่าวันนั้นมันถึงจืดนัก อากาศหนาวโรยตัวลงมาอีก
 สุธีเริ่มเหงื่อแตก หยดเหงื่อหลายหยดไหลเป็นทางผ่านแก้ม เขาใช้
 มือลูบเหงื่อละเลงทั่วๆ ใบหน้าพอให้รู้สึกดีขึ้น แล้วก็กระดกเหล่าอีก
 อีกหนึ่ง

“พร้อม ลุง”

ลุงจรเปิดเครื่อง สุธีจับไมโครโฟนมัน กรอกเสียงพากย์ที่ทำงาน
 มาเกือบสิบปี แต่ดันมาสั้นลงไป

“ร้านฮ้อยควั่นหรือไฟหน่อยครับ”

เสียงเฮจากคนดูที่รถดูหนังตั้งขึ้น แฉงไฟจากตะเกียงร้านฮ้อย
 หรือล่ง แสงจากเครื่องฉายพุ่งไปที่จอ รายการฆ่าคนทั้งเป็นเริ่มแล้ว
 สุธีปล่อยเสียงชาวนด์แทร็กดังกระหึ่ม ตราเซอร์ บราเดอร์ ขึ้นหรา
 สุธีไล่เสียงกระหึ่มตาม

“เซอร์ บราเดอร์ ภูมิใจเสนอ”

เพลงไตเติลเซอร์ บราเดอร์ ปลุกใจสุธีคึกคักขึ้น

ภาพแรกขึ้นแล้วเป็นป่าเขาลำเนาไพร กล้องแพนช้าๆ หนึ่งจีน
 จะมืออะไร เดี่ยวก็ออกมาฟันกัน สุธีปิดชาวนด์ไล่เสียงหล่อ

“แผ่นดินจีนยุคราชวงศ์ได้เมือง” คลับคล้ายคลับคลาเคยได้ยิน
 เลยพูดไปก่อน และหลังจากรออยู่นานก็ยังไม่มีการมาฟันตาบกัน
 เสียที ตัวหนังสือจีนขึ้นมาอีก สุธีกรอกไม้คันทันที

“สายเลือดฝอยเดียวกัน”

เพลงกระหึ่มอีก สุธีรออยู่ ตัวหนังสือขึ้นอีก สุธีก็โง่ไม่แพ้

“กิมเม้ง แซ่ตั้ง กำกับการแสดง”

ตัวหนังสือขึ้นไม่หยุด สุธีนึกชื่อจีนขึ้นขึ้นเดี๋ยวนั้น

“กิมทัง แซ่เตี่ยว แสดงนำ”

“กิมเล้ง แซ่ฮุ่ย เขียนบท”

“กิมลั้ง แซ่แต้ แสดงด้วย”

สุธีโกรธตัวเองที่นึกชื่อจีนไม่ออก มีแต่กิมทั้งนั้น และได้ตัวหนังสือก็ดันขึ้นไม่ยอมหยุด ไตรจะไปในีกทัน อย่างไร ก็รวบยอดไปก่อน

“กิมซัยและครอบครัวร่วมแสดง”

ตัวหนังสือจีนหยุดที่ตัวหนังสือตัวใหญ่ สุธีไม่รอช้า ย้ำชื่อเรื่องอีกครั้งทันที

“สายเลือดฝอยเดียวกัน” หางเสียงเขาทอดยาวเพื่อให้นุ่มที่สุด ลั่นเสียงพากย์ มือก็เตรียมโยกสวิตซ์ชาวนด์จากหนัง แต่แล้วก็ต้องชะงักมือ ตัวหนังสือตัวใหม่ขึ้นมา ดูแล้วก็เห็นได้ชัดว่าใหญ่ไม่แพ้ตัวหนังสือเมื่อก็ สุธีไม่ยอมให้ช้ากว่า ปากจ่อไมค์อีกครั้ง

“ภาคออสาน”

พูดจบมือก็โยกไมค์ เพลงจากชาวนด์ดังลั่น แต่แล้วก็ต้องรีบโยกกลับอีกครั้งทันที เพราะตัวหนังสือขึ้นมาอีก

“ภาคสุดท้าย”

ตัวหนังสือเลื่อนหายไป ตาสุธีจ้องจอเหมิง ตัวหนังสือตัวใหม่ก็โผล่มาอีก

“ภาคสุดท้ายแบบจบแน่ๆ”

มือไม่เปิดชาวนด์แล้ว ตัวหนังสือจีนจะมาอีกก็ตัวสุธีก็พร้อมจะ

12

พากย์ทันที ภาพในจอเปลี่ยนเป็นเบิ่งกว้าง เขาปล่อยให้เพลงคลอไปเรื่อยๆ ภาพเริ่มใกล้เข้ามา สุธีถือโอกาสกระดกเหล้าอีกหลายอีก สายตาก็รออยู่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นในจอ ส่วนมือนั้นจับขวดเทเหล้าลงแก้ว พลางหันไปข้างหลังบริเวณเครื่องฉายหนัง เห็นเฮียจ๋วยยืนกอดอกอยู่

ภาพในจอใกล้เข้ามาจนมองเห็นป้ายป้ายหนึ่งปักอยู่ริมเบิ่งกว้างนั้น ตัวหนังสือเขียนไว้ชัดเจนมาก แต่จะไปอ่านออกอย่างไร ภาษาจีนแท้ๆ สุธีเริ่มงัดวิชาเดามาใช้ ป้ายที่ปักอยู่ริมเบิ่งก็ต้องเป็นป้ายห้ามตกปลา ปากอ้าวจะอ่านชื่อป้ายอยู่ พอดีกล้องก็แพนภาพไปเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ริมตลิ่ง

เอาอย่างไรดี เพลงชานด์ก็จบไปแล้ว ต้องพากย์อะไรสักอย่าง เนื้อเรื่องหนังจีนส่วนใหญ่แม่ลูกพลัดพรากจากกัน ชีวิตลำเค็ญ ชื่อเรื่องก็ชวนให้เดาออกอยู่แล้วว่าสายเลือดฝอยเดียวกัน คงต้องเกี่ยวข้องกับครอบครัวแล้วก็ความยากจน อ้าว...แล้วยุคได้เมื่งที่พากย์ไปมันเกี่ยวอะไรด้วย ผู้หญิงที่นั่งหันหลังอยู่ในเบิ่งก็แต่งตัวชุดปัจจุบันนี้เอง สีมราขวงสีได้เมื่งก่อน สุธีรีบปิดชานด์เพราะเสียงบรรยายในชานด์ไหลออกมาหน่อยหนึ่งแล้ว สุธีจ่อไม้ค้

“ชีวิตเรานั้นแสนลำเค็ญนัก มีลูก ลูกก็ไม่มีพ่อ ลูกก็โตๆ ต้องเขียนหนังสือ” สุธีลุยไปก่อน หนังสือตลิ่งนี้หว่า

“หญิงชราต้องออกหาอาหารมาเลี้ยงลูกของเธอ” สุธีรออยู่หญิงคนนั้นนั่งหันหลังไปทางเบิ่ง มองไม่เห็นเบ็ดตกปลาชัดเจน ภาพในจอก็เช่นนั้นเหลือเกิน สุธีพูดต่อ

“ชีวิตลำเค็ญนัก น่าสงสารเธอ” สุธีรอรอยู่ กล้องค้อยๆ ดอกลี
เคลื่อนอ้อมไปข้างๆ เธอ

“น่าสงสารเธอเหลือเกิน ใครจะลำบากเท่าเธอ ไม่มีแล้ว น่า
สงสารนัก” สุธีรอรอยู่

“โอ้ น่าสงสาร อนิจจา น่าสงสาร” สุธีเริ่มซ้ำ

กล้องก็ดอกลีซ้ำเหลือเกิน สุธียังคงว่าพันอยู่ต่ออีกเล็กน้อย
แล้วก็แทบหายใจติดกั๊กอ้อเมื่อกล้องเคลื่อนมาเห็นด้านหน้าของ
หญิงคนนั้น ก็เธอยังสาวรุ่นอยู่เลย หน้าตาก็ไม่ได้บอกว่าลำเค็ญ
อะไร มือก็ไม่ได้ถือเบ็ด ขาที่จุ่มน้ำนั้นแกว่งเล่นด้วยซ้ำ สุธีก็มองหน้า
จ่อไมค์ มือเซ็ดเหงื่อ

“นอกจากแม่ที่ต้องลำเค็ญแล้ว ลูกสาวเธอต้องมาช่วยลำเค็ญ
ด้วยอีกคน” สบตัวแม่ลูกเสีย แล้วเขาอย่างไรกับเบ็ดตกปลาดี

“เธอจน ครอบครัวยุ่เธอก็แสนลำเค็ญ เบ็ดตกปลาสักอันก็ไม่มี
ต้องใช้ซากกระทุ่มน้ำให้ปลาทกใจตาย อนิจจา เธอช่างโง่งม
น่าสงสาร คนลำเค็ญ ชีวิตลำเค็ญ อนิจจา อนิจจา”

อนิจจาตัวสุดท้าย สุธีพูดให้กับชะตากรรมตัวเอง

สุธีปล่อยให้ชาวन्दทำงานบ้าง ในสมองก็คอยนึกว่าจะผูกเรื่อง
ต่อไปอย่างไร ตัวละครตัวต่อไปน่าจะเข้ามาให้โครงเรื่องเดินบ้าง
จะได้เตาเรื่องได้ง่ายขึ้น

แล้วสุธีก็ไม่ต้องรอนานนัก มีตำรวจสองสามคนวิ่งเข้ามาจับตัว
หญิงคนนั้น เธอตื่นร้องโวยวาย แม่แล้ว เขาเดาไม่ผิดแน่ สุธี
กรอกเสียงลงไมค์

“อย่านะ อย่ามาจับฉัน ปล่อยนะ” เสียงผู้หญิง

“ไปโรงพักเสียดีๆ ไป อย่าตื่น” เสียงตำรวจ

“ปล่อย อย่าจับสิ ช่วยด้วย” เสียงผู้หญิง

“มองไม่เห็นป้ายหรือใจว่าห้ามตกปลา ไปโรงพักเสียดีๆ” เสียงผู้ชาย

ตำรวจลากตัวผู้หญิงออกไป กล้องยังตามไปลิบๆ จนเห็นตำรวจพาขึ้นรถ สุรียุคพากย์ ปล่อยขารวดให้เสียงรถดงขึ้น แล้วรถตำรวจก็ขับออกไป สุรียุกแก้วขึ้นเตรียมจับอีก แต่แล้วเขาก็ต้องยกกระดกทิ้งแก้ว

ภาพบนจอตัดไปเป็นเตียงนรุกรานในห้องนอนใหญ่ปูพรมหนาเตอะ

ผู้หญิงคนหนึ่งนอนพิงพาดถือหูโทรศัพท์อยู่ และที่สำคัญ หล่อนคือผู้หญิงคนเดียวกับคนที่ถูกตำรวจจับมา สุรียุคไม่ได้ รอเพื่อจะนิกรยังไม่ได้เลย ปากผู้หญิงขยับแล้ว ปากสุรียุคต้องขยับ

“เง็กหื้อเหอ นีก็มฮวยหุตนะ เป็นใจเธอ สบายดีเหอ ชอบใจนะที่อุตสาหไปประกันตัวออกมา แล้วยังให้มาพักที่บ้านเธอก็” ว่าเข้านั้น ภาพตัดไปฝ่ายที่พูดโทรศัพท์ด้วย เหมือนฟ้าผ่าลงตรงกลางโต๊ะพากย์ ไม่ใช่เง็กหื้ออะไรที่ไหน ฝ่ายที่โทรศัพท์ด้วยเป็นตำรวจแต่งตัวเต็มยศ ดูจากดาวแล้วน่าจะยศราวร้อยเอกได้ ปากตำรวจขยับแล้ว

“ไม่ใช่เง็กหื้อนะครับ ผมตำรวจวิตรกิมเองครับ แหม...เสียงผมเหมือนผู้หญิงหรือครับ”

ภาพตัดไปที่ผู้หญิงที่เขาตั้งชื่อว่ากิมฮวยฮิก หล่อนอ้าปากแล้ว
“ขอโทษค่ะ สารวัตร”

แล้วหล่อนก็วางหูตั้งๆ เอาใจดี สุทธิพยายามนึก แล้วภาพก็ช่วย
ตัดไปเป็นร้านอาหาร ผู้คนพลุกพล่าน สุทธิปล่อยขานวดีให้ทำหน้าที่
ตัวเองรีบยกเหล่ากระตักหมดแก้ว

ภาพในจอไม่ปล่อยให้สุทธิพักนานนัก ภาพคนสองคนนั่งกินข้าว
กันบนจอ ผู้หญิงไม่ใช่ใครอื่น กิมฮวยของสุทธิ และผู้ชายก็คือ
สารวัตรกิมเองนั่นเอง สารวัตรอ้าปากแล้ว

“คุณกิมฮวยครับ ผมอยากย้ำคุณอีกครั้งเรื่องตกปลาในที่ห้าม
ตก” สุทธิรออยู่ ใครจะพูดต่อ

“ขอโทษค่ะ สารวัตร ที่กิมฮวยทำอย่างนั้น และก็ต้องขอโทษ
เรื่องวางหูด้วยนะคะที่วางหูเร็วไป กิมฮวยชอบวางหูเร็วอย่างนี้มา
นานแล้วค่ะ” กิมฮวยยังพูดต่อ สุทธิก็ห้ามหยุด

“เป็นมาตั้งแต่เด็ก ตอนเรียนอนุบาลก็ชอบวางหูเร็วค่ะ” กิมฮวย
หยุดพูด แต่สุทธิจ้องเขม็ง ภาพตัดมาที่สารวัตรบ้าง สารวัตรหัน
หัวเราะ สุทธิใส่เสียงทันที ทั้งๆ ที่อยากร้องไห้

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า...”

หัวเราะนานเสียด้วย

ภาพตัดไปที่บอยเดินมา ถือกระดาษมาส่งให้สารวัตร บอยขยับ
ปากแล้ว มันจะเป็นอะไรได้

“บิลครับ 230 หยวนครับ” สุทธิเคยได้ยินคำว่าหยวนมาก่อน
สารวัตรขยับปาก สุทธิสวนทันที

16

“ชอบใจมาก” สารวัตรเขาบิลไปดู สุธีถือโอกาสรินเหล้าลงแก้วอีกที

สารวัตรกิมเฮงดูบิลอยู่นานมาก นานจนผิดสังเกต สงสัยจะไม่ใช่บิลเสียแล้ว น่าจะเป็นโน้ตจากใครมาถึงสารวัตรมากกว่า แต่ดันบอกว่าเป็นบิลไปแล้ว เขาอย่างไรดี สารวัตรลุกขึ้นทำท่าชิงชัง ปากขยับแล้ว

“แพงนำดูนะบ่อย” หน้าตาสารวัตรโมโหมาก สุธีต้องเติมอารมณ์ด้วย

“แพงไป แพงไป” ว่าแล้วสารวัตรกิมเฮงม้วนลิ้นออกไป หญิงสาวลุกขึ้นมองตามไป แล้วก็พุบลงร้องให้กับโต๊ะ สุธีปล่อยเสียงร้องให้ทันที

แน่นอน เขาร้องให้ให้ตัวเอง หญิงสาวเงยหน้าขึ้น หน้าตาเสียแต่คนพอขยับปาก สุธีไล่เสียงทันที

“จำไว้นะสารวัตรกิมเฮง มือเดียวแค่นี้ก็เสียงไม่ได้” กิมเฮงเธอยังพูดต่อ แต่สุธีพูดได้แค่นั้น เขี่ยจิวเดินมาปิดไมค์และเปิดเสียงชาวนดีในฟิล์มให้ทำงานเอง

“ทำไมละเฮีย” สุธีเลิกคิ้วถาม

“อีกครั้งหนึ่งไม่ให้นะ เดี่ยวออกคัวร์ถกลับให้สื่อ ปล่อยให้หนังจีนพูดเถอะ คนดูเขารู้ว่าสื่อมั่วมาตั้งแต่ต้นแล้ว ก็คนจีนเกือบทั้งหมดบ้าน แล้วเขาก็บอกว่าเขาดูหนังเรื่องนี้มาเป็นสิบๆ ครั้งแล้วทีหลังอย่าทำอย่างนี้อีกนะ”

ทันทีที่สุธีเอาหนังกลับมาเฉลิมกรุง สิ่งแรกที่เขาคงนึกก็คือ เรื่อง

สายเลือดฝอยเดียวกันมันมีเนื้อเรื่องเป็นอย่างไร และเขาจะจำมันจนวันตาย

ลูกสาวเศรษฐีหนีออกจากบ้านเพื่อหนีงานหมั้นกับसारวัตร์ สารวัตร์หนุ่มให้คนตามตัวกลับมา ภายหลังพ่อของสารวัตร์ ถูกฆ่าตาย โดยสงสัยว่าพ่อนางเอกเป็นคนบงการ ความรักของสารวัตร์เลยกลายเป็นความแค้น

